

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: MUDr. J. K.**, zast. Mgr. Adamem Zlámalem, advokátem se sídlem Maltézské náměstí 8, Praha 1 - Malá Strana, proti **žalovanému: Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 24. 1. 2008, č. j. 6177/2007, ve věci uznávání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2011, č. j. 6 Ca 128/2008 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 24. 1. 2008, č. j. 6177/2007, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, odboru vzdělávání a vědy (dále též jen „Ministerstvo zdravotnictví“ nebo „ministerstvo“), ze dne 20. 12. 2006, č. j. 43132/06-b. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli přiznána specializovaná způsobilost k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru alergologie a klinické imunologie, neboť stěžovatel nesplnil zákonné podmínky pro její přiznání podle § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického

povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta, ve znění platném v rozhodné době (dále jen „zákon č. 95/2004 Sb.“).

Ze správního a soudního spisu jsou patrny následující podstatné skutečnosti. Ministerstvu zdravotnictví byla dne 18. 10. 2006 doručena žádost stěžovatele o posouzení splnění podmínek pro získání specializované způsobilosti podle § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. pro obor alergologie a klinická imunologie. Ministerstvo žádost posoudilo na základě všech stěžovatelem předložených dokladů (ověřené kopie atestačních diplomů vydaných Institutem pro další vzdělávání lékařů a farmaceutů v Praze, tj. diplomu z „pediatrie I. stupně“ č. 39854-P ze dne 4. 11. 1976 a diplomu z „pediatrie II. stupně“ č. 58814-P ze dne 20. 3. 1984, ověřené kopie osvědčení České lékařské komory k výkonu lékařské praxe v oboru pediatrie ev. č. 18878/38 a k výkonu lékařské praxe v oboru lékařská imunologie ev. č. 18879/38, obě ze dne 1. 4. 1995, ověřené kopie Diplomu celoživotního vzdělání lékařů vydaného Českou lékařskou komorou dne 1. 10. 2003 a přehledu odborné praxe), a shledalo, že nebyly splněny zákonné podmínky pro přiznání specializované způsobilosti v oboru alergologie a klinická imunologie ve smyslu citovaného ustanovení. Stěžovatel totiž nepředložil doklad o získání specializace v obdobném nástavbovém oboru jako je alergologie a klinická imunologie, přičemž specializací v nástavbovém oboru se rozumí nástavbová specializace podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 77/1981 Sb., o zdravotnických pracovnících a jiných odborných pracovnících ve zdravotnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 77/1981 Sb.“). Ministerstvo dále uvedlo, že tato specializace nemůže být nahrazena žádným jiným dokladem, a to ani osvědčením pro výkon lékařské praxe v oboru lékařské imunologie vydaným Českou lékařskou komorou.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad. Ministr zdravotnictví rozklad zamítl, neboť se plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že stěžovatel nedoložil podle § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. potřebný doklad o získání specializace v obdobném nástavbovém oboru jako je alergologie a klinická imunologie, a proto mu nelze požadovanou způsobilost uznat.

Proti rozhodnutí Ministra zdravotnictví brojil stěžovatel žalobou, v níž namítl, že správní orgány neposoudily splnění podmínek pro získání specializované způsobilosti v předmětných oborech správně, neboť nezohlednily fakt, že stěžovateli byla na základě osvědčení České lékařské komory ze dne 1. 4. 1995, ev. č. 18879/38, přiznána plná kvalifikace k výkonu lékařské praxe v oboru lékařská imunologie. Přitom na základě tohoto osvědčení je oprávněn vykonávat lékařskou praxi v uvedeném oboru (kterou rovněž dlouhodobě vykonává), bez ohledu na skutečnost, že později vstoupil v platnost zákon č. 95/2004 Sb. Správní orgány tak vyložily zákon č. 95/2004 Sb. bez ohledu na ústavní princip zachování nabytých práv, podle kterého jednou přiznaná práva nemohou být retroaktivně opět pozbyta, k čemuž by na základě výkladu zákona č. 95/2004 Sb. správními orgány došlo. Správní orgány rovněž nevzaly na zřetel čl. III zákona č. 121/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 121/2004 Sb.“), podle kterého platnost osvědčení k výkonu soukromé praxe vydaného Českou lékařskou komorou podle § 2 odst. 2 písm. c) a d) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře,

České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 220/1991 Sb.“), přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 121/2004 Sb. (tj. dne 18. 4. 2004) zůstává nedotčena.

Městský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů a žalobu zamítl. V odůvodnění konstatoval, že stěžovatel nedoložil doklad o tom, že v minulosti složil v předmětných oborech nástavbovou specializaci a neprokázal tak splnění specializované způsobilosti ani podle zákona č. 95/2004 Sb., ani na základě vyhlášky č. 77/1981 Sb. Z daného důvodu ani nemohlo dojít k zasažení do nabytých práv stěžovatele, neboť ten nástavbovou specializaci v oboru lékařská imunologie nikdy nezískal. K osvědčení České lékařské komory k výkonu lékařské praxe v oboru lékařská imunologie městský soud nepřihlédl, neboť toto osvědčení bylo vydáno podle jiného právního předpisu a nemůže tak potřebné doložení specializace v nástavbovém oboru nahradit.

Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení.

Konkrétně stěžovatel namítá, že městský soud se nedostatečně vypořádal s otázkou nabytých práv stěžovatele, neboť nevzal v úvahu čl. III zákona č. 121/2004 Sb. a pouze formalisticky odkázal na absenci dokladu o absolvování nástavbové specializace v oboru alergologie, resp. lékařská imunologie, s tím, že osvědčení vydané Českou lékařskou komorou je dokladem vydaným podle jiného právního předpisu. Stěžovatel však poukazuje na to, že je držitelem osvědčení České lékařské komory k výkonu lékařské praxe v oborech pediatrie a lékařská imunologie, přičemž tato osvědčení byla vydána dne 1. 4. 1995, tj. 9 let před účinností zákona č. 95/2004 Sb. Zdůrazňuje, že do účinnosti citovaného zákona byla Česká lékařská komora na základě zákona č. 220/1991 Sb. jediným orgánem, který v podobě osvědčení způsobilost k samostatnému výkonu praxe formálně potvrzoval. Vyhláška č. 72/1971 Sb., o zdravotnických pracovnících a jiných odborných pracovnících ve zdravotnictví, ani vyhláška č. 77/1981 Sb. otázku způsobilosti k samostatnému výkonu povolání v konkrétních oborech explicitně neřešila. Za irelevantní proto stěžovatel považuje skutečnost, že byl přijat nový zákona č. 95/2004 Sb. a že se způsobilost k samostatnému výkonu lékařského povolání začala posuzovat rovněž podle jiného zákona, než podle zákona č. 220/1991 Sb. Dle stěžovatele není možné se s ohledem na právní jistotu účastníka řízení omezit jen na konstatování, že stěžovatel nesplnil formální podmínky podle nového zákona č. 95/2004 Sb., jestliže tyto podmínky splnil dříve podle jiné, v té době klíčové právní úpravy, a to jak z pohledu formálního, tak z pohledu věcného. Stěžovatel tak trvá na tom, že v daném případě došlo k nepřípustnému retroaktivnímu zásahu do ústavněprávního principu nabytých práv.

Dále stěžovatel konstatuje, že vzhledem k tomu, že byl přihlášen ke specializaci II. stupně v oboru pediatrie, kterou dne 20. 3. 1984 skutečně získal, bylo zcela nepotřebné získávat nástavbovou specializaci v oboru alergologie/lékařská imunologie, neboť absolvovaná specializace II. stupně podle dřívějších právních předpisů bez dalšího zahrnovala z hlediska věcného obsahu i specializace v oboru nástavbovém. Tato skutečnost byla po celou dobu akceptována ministerstvem zdravotnictví a dalšími příslušnými orgány. Jak městský soud, tak správní orgány se s touto skutečností nevypořádaly. Přitom městský

soud ve svém rozsudku ze dne 19. 7. 2011, č. j. 8 Ca 135/2008-59, této námitce uplatněné v obdobné věci přisvědčil. Stěžovatel dodává, že účelem absolvování nástavbové specializace v oboru alergologie a lékařská imunologie by v daném případě nebylo nic jiného, než vydání formálního dokladu o nástavbové specializaci.

Stěžovatel rovněž namítá, že správní orgány ani městský soud žádným způsobem nehodnotily skutečnosti, že vykonává lékařské povolání v předmětných oborech již 30 let, účastní se odborných akcí v těchto oborech a je rovněž členem České společnosti alergologie a klinické imunologie ČLS-JEP. Uvádí, že neměl-li by v oboru alergologie a klinické imunologie potřebnou kvalifikaci k samostatnému výkonu povolání, nemohl by se stát členem odborné společnosti a ani by mu nemohlo být vydáno výše zmiňované osvědčení České lékařské komory pro tento obor. Za absurdní považuje, že na základě závěrů správních orgánů a městského soudu má nyní formálně nižší kvalifikaci než jeho tehdejší žáci. Stejně tak nesmyslná je situace, kdy ustanovení § 44 zákona č. 95/2004 Sb. umožňují lékařům získat specializovanou způsobilost na základě specializace I. stupně podle dřívějších předpisů a získaného osvědčení České lékařské komory, nicméně na základě specializace II. stupně, zahrnující i nástavbovou specializaci, a získaného osvědčení České lékařské komory pro nástavbový obor, již nikoli. Stěžovatel má za to, že ze všech výše uvedených důvodů je nutno daný předpis vykládat extenzivně, z hlediska jeho věcného obsahu a návaznosti na jiné právní předpisy, nikoli restriktivně a formalisticky. Rovněž upozorňuje na nepotřebnost získání atestace v nástavbovém oboru vzhledem k vydanému osvědčení Českou lékařskou komorou, jakož i na to, že mu bylo znemožněno nástavbovou specializaci získat. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkaz na zákon č. 220/1991 Sb. považuje za irelevantní, neboť ve vztahu k přechodnému ustanovení § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. byla dříve platným předpisem vyhláška č. 77/1981 Sb., přičemž nástavbových specializací lékařů ve zvlášť úzkých oborech se týkala příloha č. 3 citované vyhlášky. Stěžovateli, který měl atestaci v oboru pediatrie, nic nebránilo absolvovat nástavbovou specializaci v oboru lékařská imunologie. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že bylo zasaženo do jeho nabytých práv, neboť stěžovatel žádnou atestaci podle dříve platných předpisů v požadovaném oboru nezískal. Specializace nabytá v rámci atestací v oboru pediatrie znamená právě a jen specializovanou způsobilost v tomto oboru, tyto atestace nemohou nahradit atestace v nástavbovém oboru lékařská imunologie. Tvrzení, že atestace v předmětných nástavbových oborech nebyla dle dříve platných předpisů k výkonu povolání v daném oboru potřebná, nemůže nic změnit na tom, že stěžovatel atestaci získat mohl. K námitce, že správní orgány ani městský soud nezohlednily skutečnost, že stěžovatel již řadu let povolání v daných oborech vykonává, je členem odborné společnosti a dále se vzdělává, uvádí, že zákon č. 95/2004 Sb. správním orgánům neukládá povinnost tyto skutečnosti, ani žádné jiné, zohledňovat. K odkazu stěžovatele na rozsudek městského soudu vydaný v obdobné věci podotýká, že závěry v něm uvedené popírají jednoznačnou dikci přechodného ustanovení § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. a předpokládá blíže nejasné posuzování či porovnávání vzdělávacích programů jak v oboru pediatrie, tak lékařské imunologie.

Žalovaný dále konstatuje, že pravidla, za nichž se stal stěžovatel členem odborné společnosti nebo za nichž mu bylo vydáno osvědčení České lékařské komory, vycházejí

z podzákonných či zcela právně nezávazných předpisů a jako takové jsou tyto podmínky pro účely přiznání specializované způsobilosti podle § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. bez právního důvodu. Osvědčení České lékařské komory nenahrazuje doklad o nástavbové specializaci, neboť jeho účelem bylo pouze deklarovat možnost výkonu povolání v daném oboru podle vnitřních předpisů komory, nikoli stupeň vzdělání lékaře. Vzdělání v podobě základních a nástavbových atestačních oborů upravovala vyhláška č. 77/1981 Sb. Připomínku stěžovatele, že má dnes de facto formálně nižší kvalifikaci než jeho žáci, považuje žalovaný za argument emocionálního rázu a podotýká, že správním orgánům nepřísluší hodnotit tvrdost právní úpravy. Vzhledem k tomu, že se žalovaný plně ztotožňuje se závěry městského soudu uvedenými v napadeném rozsudku, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z důvodů v kasační stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou sporu v nyní projednávané věci je, zda správní orgány, potažmo městský soud, nepochybily při výkladu § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb., pokud dospěly k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro uznání specializované způsobilosti v oboru alergologie a klinická imunologie, jestliže ke své žádosti o uznání nedoložil doklad o získání specializace v nástavbovém oboru za účinnosti předchozího právního předpisu (vyhlášky č. 77/1981 Sb.). Dle stěžovatele není možné se s ohledem na právní jistotu účastníka řízení omezit jen na konstatování, že stěžovatel nesplnil formální podmínky podle nového zákona č. 95/2004 Sb., jestliže tyto podmínky splnil dříve podle jiné, v té době klíčové právní úpravy, a to jak z pohledu formálního, tak z pohledu věcného, neboť získal osvědčení České lékařské komory k samostatnému výkonu povolání v oboru pediatrie a lékařská imunologie. Nejvyšší správní soud proto věnoval pozornost výkladu citovaného ustanovení.

Zákon č. 95/2004 Sb. byl přijat slovy důvodové zprávy proto, že „*dosavadní systém získávání specializací lékařů a farmaceutů v základním oboru (zejména v I. a II. stupni), v nástavbových specializacích a specializacích ve zvlášť úzkých oborech je složitý a neodpovídá ani při zohlednění národních specifik systému specializací v členských zemích EU. Také rozvoj lékařských věd i potřeby zdravotnické praxe vyžadují zřízení nových specializačních oborů a úpravu délky specializačního vzdělávání v jednotlivých oborech podle doporučení EU zejména pro lékaře a zubní lékaře. Citovaná vyhláška č. 77/1981 Sb. stanoví obory specializační přípravy lékařů, zubních lékařů a farmaceutů, které jsou v některých případech překonané a proto je nezbytné stanovit specializační obory pro jejich specializační vzdělávání*“. S ohledem na uvedení v platnost a účinnost nového zákona č. 95/2004 Sb. bylo nutno rovněž upravit v rámci přechodných ustanovení tohoto zákona pravidla pro přechod specializací získaných podle dosavadních předpisů na specializace podle nové právní úpravy. Přechodným ustanovením dopadajícím na nyní projednávanou věc je právě § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb., který stanoví, že *lékaři, kteří podle dosavadních právních předpisů získali specializaci v nástavbovém oboru, získávají specializovanou způsobilost v obdobném oboru specializačního vzdělávání stanoveném v příloze k tomuto zákonu*.

Dosavadními právními předpisy, které řešily systém odborného a specializačního vzdělávání lékařů, zubních lékařů a farmaceutů, byla vyhláška č. 72/1971 Sb., platná do 31. 8. 1981, a následně vyhláška č. 77/1981 Sb., která byla nahrazena výše uvedeným zákonem č. 95/2004 Sb. Podle vyhlášky č. 77/1981 Sb. lékaři získávali způsobilost k výkonu

povolání ukončením studia na vysoké škole, následně se pak mohli vzdělávat v rámci specializační průpravy, na základě které měli možnost získat specializaci I. stupně určenou pro výkon odborné činnosti a po jejím dosažení další vyšší specializaci (specializaci II. stupně nebo nástavbovou specializaci, příp. nástavbovou specializaci ve zvlášť úzkých oborech) určenou pro výkon specializované činnosti (§ 22 citované vyhlášky). Obory, v nichž bylo možno jednotlivé specializace absolvovat, byly obsaženy v přílohách k předmětné vyhlášce. Obory specializace I. a II. stupně stanovila příl. č. 1, obory nástavbové specializace příl. č. 2 a obory nástavbové specializace ve zvlášť úzkých oborech obsahovala příl. č. 3.

Ze správního spisu je patrno, že stěžovatel se žádostí ze dne 18. 10. 2006 domáhal vydání potvrzení o specializované způsobilosti v oboru alergologie a klinická imunologie dle zákona č. 95/2004 Sb. Podle § 44 odst. 4 písm. a) tohoto zákona mohla být lékaři uznána specializace v tomto oboru, doložil-li získání specializace v obdobném oboru za účinnosti dosavadních právních předpisů. Ze spisu je však zřejmé, že stěžovatel získal I. atestaci (specializaci I. stupně) v oboru pediatrie dne 4. 11. 1976 za účinnosti vyhlášky č. 72/1971 Sb. a následně II. atestaci (specializaci II. stupně) v témže oboru dne 20. 3. 1984 za účinnosti vyhlášky č. 77/1981 Sb. Doklad o další atestaci či specializaci obsahem spisu není.

Přitom za účinnosti vyhlášky č. 77/1981 Sb. bylo možno získat specializaci v oboru lékařská imunologie v rámci nástavbové specializace ve zvlášť úzkých oborech (příl. č. 3), a to v rámci oborů dermatovenerologie, interní lékařství, klinická biochemie, lékařská mikrobiologie a pediatrie, přičemž platilo, že tuto specializaci bylo možné získat po dosažení specializace I. stupně. Nejvyšší správní soud má v souladu s touto dříve platnou právní úpravou za to, že stěžovatel měl za účinnosti vyhlášky č. 77/1981 Sb. možnost získat specializaci v oboru lékařská imunologie, tj. v oboru, který by odpovídal oboru alergologie a klinická imunologie specializačního vzdělávání lékařů podle zákona č. 95/2004 Sb., jak vyžaduje § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. Nicméně stěžovatel doklad o nástavbové specializaci v oboru lékařská imunologie nedoložil. Zdejší soud má tak v souladu se závěry správních orgánů, jakož i městského soudu, za to, že stěžovatel nesplnil podmínky pro uznání specializované způsobilosti v obdobném oboru specializačního vzdělávání podle zákona č. 95/2004 Sb., neboť podle dosavadních právních předpisů, tj. vyhlášky č. 72/1971 Sb. ani podle vyhlášky č. 77/1981 Sb., nezískal specializaci v obdobném nástavbovém oboru.

Na tom nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel disponuje osvědčením České lékařské komory ev. č. 18879/38 ze dne 1. 4. 1995 k výkonu soukromé lékařské praxe v oboru lékařská imunologie, ani skutečnost, že zákon č. 121/2004 Sb. ve svém čl. III uvádí, že platnost osvědčení podle § 2 odst. 2 písm. c) a d) zákona č. 220/1991 Sb. vydaného k výkonu soukromé lékařské praxe Českou lékařskou komorou přede dnem účinnosti tohoto zákona (tj. 18. 4. 2004) zůstává nedotčena. Je tomu tak proto, že samotné vydání a platnost předmětného osvědčení nemůže mít vliv na existenci nástavbové specializace podle vyhlášky č. 77/1981 Sb. Osvědčení České lékařské komory bylo stěžovateli vydáno k potvrzení oprávnění vykonávat soukromou praxi v předmětných oborech, nikoli k potvrzení skutečnosti, že by absolvoval nástavbovou specializaci podle vyhlášky č. 77/1981 Sb. Za splnění podmínky stanovené v § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb., ve znění platném v rozhodné době, proto nelze bez dalšího považovat samotnou existenci osvědčení vydaného Českou lékařskou komorou.

Jak bylo uvedeno výše, stěžovatel získal specializaci I. a II. stupně podle dřívějšího systému specializačního vzdělávání lékařů v oboru pediatrie. Podle přechodných ustanovení zákona č. 95/2004 Sb., konkrétně podle jeho ustanovení § 44 odst. 3, lékaři, kteří podle dosavadních právních předpisů získali specializaci II. stupně v základním oboru pediatrie, získávají specializovanou způsobilost v oboru dětské lékařství stanoveném v příloze k tomuto zákonu. Získání způsobilosti v jiném oboru však na základě atestace II. stupně, složené za účinnosti vyhlášky č. 77/1981 Sb., toto ustanovení nezaručuje. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v argumentaci, že by absolvování II. atestace mělo postačovat pro uznání nástavbové specializace podle dřívějších právních předpisů. Dle zdejšího soudu tato skutečnost z vyhlášky č. 77/1981 Sb. v žádném případě nevyplývá. Bylo-li by tomu tak, dřívější systém specializačního vzdělávání lékařů, který zahrnoval specializaci I. a II. stupně, jakož i nástavbovou specializaci, by pozbýval smyslu a získávání nástavbových specializací by se jevilo nadbytečným.

Stěžovatel na podporu své argumentace v kasační stížnosti rovněž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2011, č. j. 8 Ca 135/2008 - 59, který byl již přezkoumán a potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2012, č. j. 3 Ads 151/2011 - 89, dostupným na www.nssoud.cz. Devátý senát však naznal, že jeho závěry, ač se týkají obdobné věci, tj. uznávání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře nabyté za dříve platné právní úpravy, nelze na nyní projednávanou věc aplikovat. V případě, na který stěžovatel odkazuje, dospěl městský soud a následně i Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě lékaře, který dosáhl atestace I. a II. stupně za účinnosti vyhlášky č. 72/1971 Sb., kdy součástí atestace II. stupně byla i zkouška z neonatologie, oboru, ve kterém za účinnosti předmětné vyhlášky nebylo možno získat samostatnou nástavbovou specializaci, je nutno § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. vykládat s ohledem na tuto skutečnost a posuzovat získanou specializaci s ohledem na materii II. atestační zkoušky a § 49 vyhlášky č. 77/1981 Sb. Z právě uvedeného je tedy patrno, že v daném případě předmětný lékař neměl možnost podle tehdy platných právních předpisů specializaci v nástavbovém oboru neonatologie získat. V nyní posuzované věci je však situace odlišná. Vyhláška č. 77/1981 Sb., za jejíž účinnosti stěžovatel absolvoval atestaci II. stupně, získání atestace v nástavbovém oboru lékařská imunologie umožňovala. Proto zdejší soud dospěl k závěru, že nic nebránilo stěžovateli požadovanou atestaci v nástavbovém oboru lékařská imunologie získat, a proto pokud nedoložil její získání, nesplnil tak podmínku pro uznání specializace podle § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. Namítá-li stěžovatel, že získání nástavbové specializace bylo vzhledem k vydanému osvědčení České lékařské komory nadbytečné, jakož i to, že mu získání předmětné nástavbové specializace neumožňoval zaměstnavatel, je třeba poznamenat, že tyto skutečnosti jsou pro posouzení nabytí specializace v nástavbovém oboru podle vyhlášky č. 77/1981 Sb., potažmo pro splnění podmínek uvedených v § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb., irelevantní. Stejně tak bezpředmětné je tvrzení, že skutečnost, zda lékaři bude umožněno atestaci v nástavbovém oboru za účinnosti vyhlášky č. 77/1981 Sb. získat, podléhalo návrhu ústředních orgánů. Zdejší soud považuje za podstatné to, že vyhláška č. 77/1981 Sb. umožňovala získat nástavbovou specializaci v oboru lékařská imunologie, kterou však stěžovatel nezískal. Proto nebylo možno jeho žádosti o uznání specializace podle § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb., ve znění platném v rozhodné době, vyhovět. Rovněž listiny dokládající jeho praxi v předmětném oboru nemohou na výše uvedeném nic změnit, neboť nemohou nahradit doklad o složení atestace v nástavbové specializaci.

Nejvyšší správní soud podotýká, že ani podle žádného jiného přechodného ustanovení zákona č. 95/2004 Sb. platného v rozhodné době stěžovatel nesplňoval podmínky, na základě nichž by mu mohla být specializace v oboru alergologie a klinická imunologie uznána. Proto zdejší soud dospěl k závěru, že městský soud o věci rozhodl správně. Městský soud neměl možnost při rozhodování zohlednit ani novelu zákona č. 95/2004 Sb., tj. zákon č. 346/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních), ve znění pozdějších předpisů, na znění jehož návrhu stěžovatel v žalobě upozorňoval, neboť tato novela obsahující nová přechodná ustanovení nebyla v rozhodné době, tj. v době rozhodování správního orgánu, a dokonce ani v době rozhodování městského soudu, platná ani účinná. Městský soud tak postupoval zcela v souladu s § 75 s. ř. s., podle kterého jsou krajské soudy při přezkoumávání napadených rozhodnutí správních orgánů povinny vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jejich rozhodování. Stejně tak Nejvyšší správní soud je oprávněn z pozice kasačního soudu přezkoumat pouze to, zda městský soud při rozhodování postupoval v souladu se zákonem platným a účinným v rozhodné době, čemuž městský soud dostál. Nejvyšší správní soud tak na jeho postupu neshledal žádná pochybení. S ohledem na uvedené zdejší soud podotýká, že má-li stěžovatel za to, že splňuje podmínky stanovené v nových přechodných ustanoveních zákona č. 346/2011 Sb., nic mu nebrání podat žádost o uznání své specializace opětovně.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez nařízení jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu